

Queridos diocesanos:

Hay acontecimientos o sectores sociales que tienen un día significativo a lo largo del año. Sirve para recordar o conmemorar una gesta de la historia o para hacer visible un grupo humano o un problema que tiene la sociedad. Algunas enfermedades son destacadas en mayor medida en una jornada concreta para concienciar a todos de que conviene luchar contra las causas o consecuencias de determinada dolencia: el cáncer, el tabaquismo, las afecciones cardíacas o laríngeas... Todos nosotros nos hemos puesto en guardia ante los efectos de un padecimiento y, consciente o inconscientemente, hemos pasado a la ayuda o a la compasión de tal clase de enfermos.

También se dan las jornadas para destacar un sector social: niños, misioneros, refugiados, familia, voluntarios y un largo etcétera. Me gustaría señalar en este comentario a los ancianos, los abuelos o la gente mayor. Aunque mi reflexión va más allá de la confesionalidad de este grupo humano. Deseo un reconocimiento y gratitud en general para todos los que dedicado su vida a la familia, al trabajo y a la sociedad. Los cristianos lo celebramos ahora porque la Iglesia les ha reservado su día, el 26 de julio, que recuerda a san Joaquín y a santa Ana, los padres de la Virgen María y, por tanto, los abuelos de Jesús. Vaya por delante nuestra oración por todos los mayores que viven alrededor de nuestros hogares, en las residencias o están ingresados en los hospitales.

En alguna otra ocasión nos hemos referido a Vida Creixent, movimiento apostólico de la Iglesia. Hemos valorado su presencia y sus actividades en muchas parroquias. Hoy la mirada se amplía a todos los ancianos, sobre todo, a aquellos que viven solos o están enfermos sin cuidados familiares, a quienes han huido de las guerras o de las hambrunas, a todos los que el desamor ha roto los lazos de la cercanía y del cariño, a aquellos que soportan con muchas dificultades la muerte de algún hijo o del mismo cónyuge. Gran cantidad de mayores necesita nuestra oración y nuestra compañía afectiva; es fundamental que nadie quede hundido por el peso de la soledad.

Si no podemos atender esta problemática extendida por todo el mundo, no busquemos excusas por la falta de implicación y preguntémonos por nuestra actitud con los que viven junto a nosotros. Además de la experiencia de gozar con su cariño y de alegrarnos de la plenitud de amor que manifiestan muchos de ellos con los nietos, tenemos a nuestro alcance escritos y conferencias de expertos que nos marcan el camino para humanizar, todavía más, nuestro mundo y nuestro entorno. Durante estas últimas semanas el papa Francisco ha dedicado su reflexión de los miércoles a esta realidad social. La Subcomisión Episcopal para familia y Defensa de la Vida ha publicado un texto muy claro que ha titulado *La ancianidad: riqueza de frutos y bendiciones*. Nos puede ayudar mucho en el compromiso personal y social hacia este querido grupo de personas. El documento tiene una conclusión: a la vejez necesitamos conocerla, reconocerla e “inventarla” con unas propuestas concretas que van desde la atención pastoral hasta la acogida y el encuentro intergeneracional que enriquecen cultural y socialmente las relaciones.

Termino con la enumeración de circunstancia por las que pasa la vida durante esta edad: el final de la vida laboral, la pérdida de facultades, la ausencia de compañeros de viaje, el aumento de los recuerdos y la disminución de los proyectos, el paso de ser cuidador a ser cuidado y la cercanía de la “meta”. Con estas circunstancias, todos nosotros, hijos y nietos, amigos y vecinos, estamos obligados a tener una gran compasión por la fragilidad de los mayores y a intentar comprender sus reacciones utilizando más que nada la paciencia, el cariño y la comprensión.

Con mi afecto y bendición

DIA DE LA GENT GRAN

17. juliol, 2022

Estimats diocesans:

Cada any es dedica un dia significatiu a molts esdeveniments i sectors socials, que serveix per recordar i commemorar una gesta de la història o per fer visible un grup humà o un problema de la societat. Sovint en aquestes diades s'assenyalen de forma més rellevant algunes malalties, per conscienciar tothom que convé lluitar contra les causes i conseqüències que les provoquen: el càncer, el tabaquisme, les afeccions cardíaques, de laringe... Tots prenem precaucions davant els efectes d'un patiment i, de manera conscient o inconscient, hem passat a l'ajuda i a la compassió d'aquesta mena de malalts.

També hi ha jornades per destacar algun sector social: nens, missioners, refugiats, família, voluntaris i un llarg etcètera. En aquest comentari m'agradaria centrar-me en els ancians, els avis o la gent gran. La meua reflexió vol anar més enllà de la confessionalitat d'aquest grup humà i vull fer un reconeixement i gratitud a tots els qui dediquen la seva vida a la família, al treball i a la societat. L'Església ha triat el 26 de juliol perquè els cristians celebrin la diada de la gent gran, en record de sant Joaquim i santa Anna, els pares de la Mare de Déu i, per tant, els avis de Jesús. Oferim, d'entrada, la nostra oració a tota la gent gran que viu al voltant de les nostres llars, a les residències o estan ingressats als hospitals.

En alguna altra ocasió hem fet referència al moviment apostòlic eclesial de Vida Creixent, i n'hem valorat la seva presència i les seves activitats en moltes parròquies. Avui eixamblem la mirada a tots els ancians, i sobretot, als qui viuen sols o estan malalts sense cures familiars, als qui han fugit de les guerres o de les fams, als qui el desamor ha trencat els llaços de la proximitat i de l'afecte, als qui suporten amb moltes dificultats la mort d'algun fill o del mateix cònjuge. Hi ha una gran quantitat de gent gran que necessita la nostra oració i la nostra companyia afectiva; i és fonamental que ningú quedi enfonsat pel pes de la solitud.

Si no podem atendre aquesta problemàtica comuna estesa per tot el món, no cal buscar excuses per la falta d'implicació i preguntem-nos per la nostra actitud amb els qui viuen a prop nostre. A més de l'experiència de gaudir del seu afecte i d'alegrar-nos de la plenitud d'amor que molts manifesten amb els nets, tenim al nostre abast textos i conferències d'experts que ens marquen el camí per humanitzar, encara més, el nostre món i el nostre entorn. Durant aquestes últimes setmanes el papa Francesc ha dedicat la seva reflexió dels dimecres a aquesta realitat social. La Subcomissió Episcopal per a Família i Defensa de la Vida ha publicat un text molt clar que ha titulat *L'ancianitat: riquesa de fruits i benediccions* que ens pot ajudar molt en el compromís personal i social cap a aquest benvolgut grup de persones. El document té una conclusió: a la vellesa, necessitem conèixer-la, reconèixer-la i "inventar-la" amb unes propostes concretes que van des de l'atenció pastoral fins a l'acolliment i la trobada intergeneracional que enriqueixen culturalment i socialment les relacions.

Acabo amb una enumeració de circumstàncies per les quals passa la vida durant aquesta edat: la fi de la vida laboral, la pèrdua de facultats, l'absència de companys de viatge, l'augment dels records i la disminució dels projectes, el pas de ser cuidador a ser cuidat i la proximitat de la "meta". En aquestes situacions, tots nosaltres, fills i nets, amics i veïns, estem obligats a tenir una gran compassió per la fragilitat dels grans i intentar comprendre les seves reaccions fent servir més que mai la paciència, l'afecte i la comprensió.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.